

Jeg hjælper med glæde

Amie Jane Leavitt

Baseret på en sand historie

»Vi vil synge af glæde, når vi hjælper« (Børnenes sangbog, s. 108).

William lænede sin rive mod siden af huset og faldt ned på græsset. At rive blade sammen var hårdt arbejde, men han og hans søstre Chloé og Amelia var endelig færdige. Højt oppe over Alperne kunne han se et fly. Han overvejede, hvor det var på vej hen.

William elskede sin lille by i nærheden af grænsen mellem Frankrig og Schweiz. Folk fra hele verden kom på besøg her. Han tænkte på de steder, han gerne ville besøge, de folk, han gerne ville møde, og de eventyr, han kom på en dag.

Han blev vækket i sin dagdrøm af fløjten og *tramp, tramp, tramp* af fodtrin i haven hos naboen.

»Pat må være ved at være klar til at rive sine blade,« tænkte William. »Jeg er ret glad for, at vi er færdig med vores.«

»Men hvis det var svært at rive blade sammen for tre personer, så må det være virkelig svært for én!« tænkte William. Pats kone Pam var lige blevet opereret, så Pat måtte rive blade sammen alene.

Mor sagde altid: »Når vi hjælper, så er vi glade!« og William tænkte, at det nok betød, at de burde hjælpe Pat, selv om de allerede var trætte efter at have revet deres egne blade sammen.

William så på Chloé og Amelia, som byggede små huse af kviste i græsset. »Skulle vi ikke hjælpe Pat?« spurgte han. »Vi kan hjælpe ham med at blive færdig ret hurtigt.«

Chloé og Amelia var enige og fulgte William.

»Vil du have lidt hjælp?« spurgte Amelia, da de rundede hækken ind til Pats have.

»Helt sikkert! Men I har revet blade sammen hele eftermiddagen. I må være trætte.«

»Det er OK,« sagde William. »Vi vil gerne hjælpe. Vi er trods alt glade, når vi hjælper!«

Mens de arbejdede, fortalte Pat sjove historier om sit liv til børnene.

Pat kom fra Indien, men han havde boet overalt i Asien og Afrika.

Da bladene var blevet fyldt på sække, kiggede William sig omkring og så æbler ligge rundt om de to høje æbletræer i Pats have. Deres arbejde var endnu ikke færdigt. William bøjede sig og begyndte at samle æbler. Han sorterede de rådne fra de gode undervejs. Chloé og Amelia løb over for at lægge æblerne i bunker.

Pat rullede sin gamle grønne trillebør ud fra skuret. »Lad os lægge de rådne heri. Så kan I tage de gode med hjem.«

»Det er helt i orden, Pat. Vi behøver ikke tage dine æbler,« sagde William.

»Jeg vil gerne give dem til jer,« sagde Pat. »Jeg er trods alt glad, når jeg giver!«

Under aftensmaden fortalte

børnene mor og far, hvor sjovt de havde haft det, mens de hjalp Pat og hørte hans historier.

Pludselig fik William en idé. »Jeg ved, hvad vi kan gøre med de æbler, han gav os!« Han sprang op og tog et eksemplar af *Liahona* fra boghylden. »Jeg tror, at Pat og Pam vil synes om det,« sagde William og slog op på en opskrift for æblekage. »Og som Pat sagde i dag, når vi giver, er vi glade!«

»Lad os også bage en kage til vore naboer!« sagde Chloé.

William grinede. Han tænkte på alle de mennesker, han kunne møde, og de spændende historier, han kunne høre. Og alt sammen ved hjælp af en smule venlighed. Og et stykke kage. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.